

Cuvânt înainte

Poetul, de data aceasta, se oglindește fără ocolișuri, sobru, insistent, în *apele poeziei*. Stările poetice amprentează esența ființei, devenind fără-de-sfârșitul din „văile sufletului”. Pribegia – „*voi continua să pribegesc*” – îi clarifică poetului, salutar, felul de a fi. Poemele devin, astfel, arte poetice, mărturisiri ale „slujirii cuvântului”, întru înțelegerea de sine. Versul este investit cu forță demiurgică, îndreptând „jocul între umbră și penumbră”, decantând, așadar, fețe ale luminii, căutând, blagian, „*cât mai multe / din cele aflate / sub pecetea tainei...*”

Poezia de acum a lui Petre Curticăpean este una a împăcării cu propriul gând și propriul cuvânt, o poezie calmă, a peisajului interior, a întrebărilor târzii, poezia *visătorului* ce știe că *nescrisul* e imens, că fiecare literă, recuperatoare, poartă „sens și rost”. Pe de altă parte, eul poetic nu omite peisajul exterior, cel al primejdiilor și expresiilor urâtului, salvându-se, dintre alveolele „bizare de metal și piatră”, prin poezie. Poetul își mărturisește evadările; cele încărcate de semnificație, de ecou, fiind cele în vis și „rugă”.

Poezia lui Petre Curticăpean primește, prin placheta de față, adâncimi de afectivitate, limpezime metaforică și un blând dramatism. Poetul trăiește sentimentul acalmiei, dar și al neputinței, bucuria cuvântului, dar și spaima în fața acestuia, iluminarea

prin cuvânt, dar și apăsarea „apei tulburi”, *aromele* universului, dar și viespii, Șarpele, Balaurul. Poetul își dezvăluie, mântuitor, precum în murmur de spovedanie, și netezimile și asperitățile. Versul mustind poetic și versul frust coexistă; căci poetul rămâne îmbinarea misterioasă a celestului cu teluricul.

Sentimentul timpului – al *timpul care nu mai are răbdare* – este acut trăit în poemele lui Petre Curticăpean. După parcurgerea unor instanțe poetice, prin „bucurii ascunse”, nașteri și renașteri, mirări și îndoieli - „*tot mai șuie-mi pare ziua ce vine*” - se conturează, *in crescendo*, amurgul care va perpetua numele poetului sau îl va amuți: „*surâd la ideea / aceasta, socotindu-mă / prețuit de cineva... / Dar, oare așa va fi...?*”

O întrebare ce-i acaparează poetului numele și opera.

VALENTIN MARICA